

Opinia Komitetu Regionów „jednolity rynek, wizja społeczna i usługi świadczone w interesie ogólnym”

(2009/C 120/02)

KOMITET REGIONÓW

- Podziela opinię Komisji, że jednolity rynek musi umacniać pozycję konsumentów i MŚP, sprawić, żeby globalizacja była pożyteczna dla Europy, usunąć bariery dla propagowania wiedzy i innowacji, ułatwić wzrost gospodarczy w celu tworzenia miejsc pracy i zwiększania konkurencyjności Europy zgodnie z celami lizbońskimi oraz wyraźnie uwzględniać wymiar społeczny i ekologiczny.
- Ubolewa, że przedstawione w komunikacie stwierdzenia są ogólnikowe. Przyszłe konkretne wnioski Komisji dotyczące realizacji celów wyznaczonych w komunikacie trzeba będzie zatem w odpowiednim momencie dogłębnie przeanalizować, zwłaszcza pod kątem przestrzegania zasady pomocniczości.
- Wyraża przekonanie, że jednolity rynek może funkcjonować skutecznie tylko wtedy, gdy istnieje konkurencyjność przedsiębiorstw i jeżeli przynosi on prawdziwe korzyści społeczne dla europejskich obywateli; w związku z tym uważa, że koniecznie należy podążać dalej w kierunku wyznaczonym przez dyrektywę usługową, której celem jest pełniejszy rozwój swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług, a co za tym idzie, zwiększanie faktycznej konkurencji i poprawa funkcjonowania europejskiego jednolitego rynku.

Sprawozdawca: Michael Schneider (DE/EPP), pełnomocnik kraju związkowego Saksonia-Anhalt przy rządzie federalnym

Dokumenty źródłowe

Komunikat Komisji „Jednolity rynek Europy XXI wieku”

COM (2007) 724 wersja ostateczna

Komunikat Komisji „Dokument uzupełniający do komunikatu dotyczącego jednolitego rynku na miarę Europy XXI wieku – Usługi świadczone w interesie ogólnym, w tym usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym: nowe zobowiązanie europejskie”

COM(2007) 725 wersja ostateczna

Komunikat Komisji „Możliwości, dostęp i solidarność: ku nowej wizji społecznej Europy XXI wieku”

COM(2007) 726 wersja ostateczna

Uwagi ogólne

Komitet Regionów przypomina o swojej opinii perspektywicznej na ten temat pt. „Przyszłość jednolitego rynku i ocena społeczeństwa europejskiego” z dnia 23 marca 2007 r., zawierającej istotne zalecenia dotyczące dalszego rozwoju jednolitego rynku.

Kontekst

Europejski jednolity rynek odgrywa kluczową rolę w zglobalizowanym świecie i w ramach strategii lizbońskiej, gdyż przyczynia się do konkurencyjności gospodarki europejskiej, a tym samym wspiera wzrost i zatrudnienie. Jednocześnie prowadzi on do wyższej jakości życia i do dobrobytu obywateli europejskich. Stąd też jednolity rynek jest jednym z najważniejszych dotychczasowych osiągnięć Unii Europejskiej.

W tym kontekście Komitet Regionów z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję pakiet środków dotyczących jednolitego rynku, w którym przedstawia ona i poddaje pod dyskusję swą wizję dalszego rozwoju i przyszłego kształtu europejskiego jednolitego rynku. Jest to ważny krok mogący w przyszłości umożliwić podjęcie rosnących wyzwań związanych z globalizacją.

Komunikat: Jednolity rynek Europy XXI wieku

KOMITET REGIONÓW

1. Podziela opinię Komisji, że jednolity rynek musi umacniać pozycję konsumentów i MŚP, sprawić, żeby globalizacja była pożyteczna dla Europy, usunąć bariery dla rozwoju wiedzy i innowacji, ułatwiać wzrost gospodarczy w celu tworzenia miejsc pracy i zwiększania konkurencyjności Europy zgodnie z celami lizbońskimi oraz wyraźnie uwzględnić wymiar społeczny i ekologiczny.

2. Ubolewa, że przedstawione w komunikacie stwierdzenia są ogólnikowe. Przyszłe konkretne wnioski Komisji dotyczące

realizacji celów wyznaczonych w komunikacie trzeba będzie zatem w odpowiednim momencie dogłębnie przeanalizować, zwłaszcza pod kątem przestrzegania zasady pomocniczości.

3. Podkreśla, że zasada pomocniczości stanowi zasadniczy element porządku politycznego i prawnego Unii Europejskiej. Jednocześnie zwraca jednak uwagę na fakt, że wiele wyzwań, z którymi UE musi się dzisiaj zmierzyć, ma charakter globalny (globalizacja, potrzeba ochrony socjalnej, wpływ międzynarodowych rynków finansowych, zmiany klimatyczne itd.) i dlatego w tych dziedzinach, w których występujących problemów nie można pokonać na szczeblu lokalnym, regionalnym lub krajowym, konieczne są wspólne rozwiązania oparte na wspólnych zasadach.

4. Wyraża przekonanie, że jednolity rynek może funkcjonować skutecznie tylko wtedy, gdy istnieje konkurencyjność przedsiębiorstw i jeżeli przynosi on prawdziwe korzyści społeczne dla europejskich obywateli; w związku z tym uważa, że konieczne należy podążać dalej w kierunku wyznaczonym przez dyrektywę usługową, której celem jest pełniejszy rozwój swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług, a co za tym idzie, zwiększanie faktycznej konkurencji i poprawa funkcjonowania europejskiego jednolitego rynku.

5. Podobnie jak Komisja, uważa, że trzeba przekonać wielu konsumentów w UE o zaletach jednolitego rynku europejskiego i codziennych korzyściach z niego płynących. Jedynie bowiem wtedy, gdy obywatele osobiście doświadczą korzyści, jakie im daje Unia Europejska, wzrosnie przekonanie do niej.

6. Wzywa państwa członkowskie do bardziej ukierunkowanego informowania na temat zależności istniejących pomiędzy jednolitym rynkiem z jednej strony, a ochroną konsumentów, rozwojem zatrudnienia, wzrostem gospodarczym i stabilnością cen z drugiej. W tych kwestiach władze lokalne i regionalne mogą odegrać szczególną rolę.

7. Zaleca zatem, jak stwierdzono już w opinii „Przyszłość jednolitego rynku i ocena społeczeństwa europejskiego”, aby w celu rozwiania obaw obywateli i przedsiębiorstw Komisja Europejska, państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne skutecznie informowały o sposobach radzenia sobie ze zmianami ekonomicznymi i społecznymi wynikającymi z globalizacji i zaostrzenia konkurencji.

8. Z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący szczególnego uwzględnienia potrzeb MŚP, które tworzą wzrost gospodarczy i przyczyniają się do tworzenia i dywersyfikacji zatrudnienia, w pracach nad rozwojem jednolitego rynku. Dlatego też należy podejmować więcej działań zmierzających do ułatwienia dostępu MŚP do jednolitego rynku, umożliwienia im lepszego rozwoju i, co za tym idzie, znaczącego wykorzystania swojego potencjału. W szczególności klastry i centra stanowią doskonałą metodę dla MŚP na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym – oraz w coraz większym stopniu również na szczeblu ponadnarodowym – pozwalającą im rozwijać swoją bazę, kontakty, możliwości rynkowe, zyski i w konsekwencji nowe miejsca pracy.

9. Wskazuje zatem ponownie na fakt, że Komisja Europejska i państwa członkowskie powinny podjąć rzetelne konsultacje oraz nawiązać dialog z władzami lokalnymi i regionalnymi oraz stowarzyszeniami gospodarczymi oraz partnerami społecznymi w celu określenia obszarów, w których można ograniczyć biurokratyczne obciążenia dla przedsiębiorstw, a w szczególności dla MŚP. MŚP odczuwają bowiem w największym stopniu skutki przeszkód biurokratycznych wciąż istniejących na jednolitym rynku. Trzeba przy tym uwzględnić korelację między ograniczaniem biurokracji na korzyść MŚP a dodatkowym obciążeniem dla administracji lokalnej i regionalnej.

10. Dlatego popiera obie inicjatywy Komisji Europejskiej wspierające MŚP. W ramach specjalnych uregulowań dla małych i średnich przedsiębiorstw, zgodnie z zasadą „najpierw myśl na małą skalę” mają być przyjęte rozmaite środki wspierające MŚP. KR z zadowoleniem przyjmuje również wniosek Komisji w sprawie statutu europejskiej spółki prywatnej w celu ułatwienia MŚP działalności transgranicznej. Planowane uproszczenie struktur prawa spółek będzie sprzyjało poprawie konkurencyjności europejskich przedsiębiorstw. Proste, niebiurokratyczne i skuteczne zasady służą bezpośrednio stworzeniu wyrównanych warunków konkurencji i stabilności gospodarczej. Skuteczne środki w tym zakresie mają bezpośrednie pozytywne skutki dla gospodarki. Można by zmniejszyć koszty doradztwa w zakresie przepisów prawa i zakładania działalności. W przypadku wszystkich tych rozważań należy jednak zagwarantować zgodność działań na szczeblu europejskim ze strukturami ugruntowanymi w krajowych systemach prawnych, jak również ochronę dotychczasowych standardów socjalnych.

11. Z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenia Komisji na temat pozytywnych aspektów globalizacji, niemniej zwraca uwagę na fakt, że korzyści z niej mogą osiągnąć przewidziane rozmiary, jeśli pozostałe podmioty działające na rynku światowym rzeczywiście zaakceptują normy europejskie. W przeciwnym wypadku zróżnicowane standardy europejskie mogą doprowadzić nawet do obniżenia konkurencyjności gospodarki europejskiej.

12. W tym kontekście podkreśla, że UE potrzebuje nowej strategii globalizacji, której podstawę, obok konkurencyjności, stanowiłyby filary trwałego wzrostu gospodarczego, pełnego zatrudnienia, spójności społecznej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych. Aspekty te należy uwzględnić w większym stopniu w wymaganych ocenach wpływu.

13. Wskazuje, że na skutek silniejszej globalizacji i powiązanej z nią wzrostu konkurencji gospodarek narodowych opartych na wiedzy przedsiębiorstwa europejskie muszą stać się jeszcze bardziej innowacyjne i kreatywne, aby mogły pozostać konkurencyjne.

14. W związku z tym uznaje, że sformułowany przez Radę Europejską cel dotyczący podwyższenia wydatków na badania w Unii Europejskiej do 3 procent PKB stanowi kluczowy element poprawy konkurencyjności i długofalowego rozwoju europejskiej gospodarki.

15. Podkreśla, że kształcenie i szkolenie, a więc rozwój ludzkich umiejętności przez całe życie, stanowi wielkie wyzwanie, przed którym stoi Unia Europejska, państwa członkowskie i regiony. Obok konkurencji, przedsiębiorczości, innowacji i inwestycji jest to jedna z sił napędowych dla wzrostu produktywności. Dlatego należy poprawić potencjał państw członkowskich i regionów oraz gmin w zakresie inwestycji w kapitał ludzki, aby pojęcie uczenia się przez całe życie stało się rzeczywistością.

16. Zaleca, by więcej uwagi poświęcić zwłaszcza transgranicznej współpracy w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji, ponieważ tkwi tutaj wciąż znaczny niewykorzystany potencjał.

17. Zwraca zatem uwagę, jak ważne jest, by kadra kierownicza w sektorze publicznym i prywatnym stworzyła klimat zachęcający pracowników do dalszego rozwijania kwalifikacji i przypomina o potrzebie dążenia do tworzenia miejsc pracy wysokiej jakości.

18. Podziela opinię Komisji, że ochrona własności intelektualnej jest istotnym elementem dobrze funkcjonującego jednolitego rynku. Skuteczna ochrona własności intelektualnej nie tylko sprzyja działaniom innowacyjnym i twórczym, lecz także prowadzi do zwiększonej konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy.

19. Podobnie jak Komisja, podkreśla znaczenie wymiaru ekologicznego i społecznego jednolitego rynku. Jest przekonany, że wzmocnienie działań na rzecz ochrony środowiska jest konieczne w kontekście zmian klimatycznych. Zwraca jednak uwagę, że potrzebne są właściwe rozwiązania dotyczące kosztów związanych ze strategią zrównoważonego rozwoju, żeby nie obciążały one nadmiernie obywateli oraz żeby przedsiębiorstwom, które zainwestowały już w niezwykle wysokie standardy ochrony środowiska, umożliwić funkcjonowanie w Europie. Przenoszenie europejskich przedsiębiorstw o wysokich standardach ochrony środowiska do regionów pozaeuropejskich, gdzie takowe standardy nie obowiązują, zagrażałoby także realizacji ogólnosiękatowych celów z zakresu ochrony klimatu.

20. Zgadza się z Komisją, że mobilność pracowników stanowi ważny element kształtowania jednolitego rynku. Dzięki tej mobilności dalej rozwija się Europa socjalna. Do państw członkowskich należy kształtowanie swoich przepisów rynku pracy zgodnie z własnymi potrzebami, istotne jest jednak także unikanie lub usuwanie przeszkód w swobodnym przepływie pracowników, stojących w sprzeczności z podstawowymi prawami i swobodami.

21. Podobnie jak Komisja, jest zdania, że postawa wobec mobilności w UE zmieniła się dzięki jednolitemu rynkowi. Niektórym pracownikom konieczne dostosowanie się sprawia trudności, dlatego rozwój napawa ich troską. Komitet Regionów podziela zatem zdanie Komisji, że należy zagwarantować prawa pracowników i w szczególności zapewnić je poprzez prawidłowe stosowanie europejskich przepisów prawa pracy.

22. Wskazuje na fakt, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna Unii Europejskiej stanowi filar integracji. Przyszły kształt polityki spójności jest ściśle powiązany z unijną polityką na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Właśnie środki z Europejskiego Funduszu Społecznego były i są znaczącym czynnikiem wsparcia pracowników i przedsiębiorstw w koniecznej modernizacji w świecie pracy oraz poprawie szans integracji na rynku pracy. W ten sposób łatwiej sprostać wymaganiom zglobalizowanego obszaru gospodarczego.

23. Z zadowoleniem przyjmuje, że w komunikacie Komisja wielokrotnie wspomina o lepszym stanowieniu prawa, ocenie wpływu, ocenie i uproszczeniu przepisów oraz o zmniejszeniu obciążeń biurokratycznych. Komisja, Rada oraz Parlament Europejski, ale także państwa członkowskie i regiony muszą odnieść sukces w tej dziedzinie, gdyż lepsze prawo służy obywatelom i przedsiębiorstwom. W rezultacie więcej osób będzie zadowolonych z europejskiej współpracy.

Dokument uzupełniający: Usługi świadczone w interesie ogólnym, w tym usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym: nowe zobowiązanie europejskie

KOMITET REGIONÓW

24. Ubolewa, że fundamentalnej kwestii usług świadczonych w interesie ogólnym Komisja poświęca jedynie dokument towarzyszący, który zupełnie nie odpowiada oczekiwaniom sformułowanym w szczególności w ramach konsultacji przeprowadzonych przez Komitet Regionów⁽¹⁾ oraz Parlament Europejski⁽²⁾ w sprawie białej księgi dotyczącej usług użyteczności publicznej.

25. Popiera stwierdzenie Komisji, że państwa członkowskie bądź władze regionalne i lokalne powinny samodzielnie decydować o rodzaju, zakresie, organizacji i finansowaniu takich usług.

⁽¹⁾ Opinia w sprawie Białej księgi nt. usług użyteczności publicznej (CdR 327/2004) – Dz.U. C 164 z 5.7.2005

⁽²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Białej księgi Komisji nt. usług użyteczności publicznej (2006/2101(INI)), 27 września 2006 r.

26. Podziela opinię Komisji, że usługi świadczone w interesie ogólnym mają duże znaczenie dla dobrobytu obywateli, integracji społecznej, zapewnienia spójności społecznej i poprawy poziomu zatrudnienia.

27. Podkreśla, że usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, które nie podlegają sektorowym uregulowaniom europejskim, są zwykle kształtowane przez kulturę regionalną i lokalną bądź zwyczaje, a zatem wymagają odpowiedniego działania na szczeblu władz regionalnych i lokalnych.

28. Z zadowoleniem przyjmuje nowy artykuł 14 Traktatu z Lizbony, który wprowadza nową podstawę prawną dla usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (SGEI). Ta podstawa prawna pozwoli Radzie i Parlamentowi Europejskiemu w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą legislacyjną na utworzenie zasad i warunków – zwłaszcza gospodarczych i finansowych – umożliwiających właściwe osiągnięcie celów SGEI oraz kładących kres brakowi pewności prawnej, który wynika z preferowanego dotychczas przez Komisję podejścia polegającego na regulowaniu poszczególnych przypadków drogą prawną (dyrektywy sektorowe) lub sądową. Ubolewa zatem, że w komunikacie na temat usług świadczonych w ogólnym interesie jedynie wspomina się artykuł 14 bez doprecyzowania jego konsekwencji.

29. Ponadto z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat reformujący zawiera „Protokół w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym”, który podkreśla znaczenie tych usług. Dzięki temu protokołowi uznaje się różnorodność usług świadczonych w interesie ogólnym i priorytetową odpowiedzialność państw członkowskich za ich świadczenie. Komitet Regionów zaznacza, że w protokole z naciskiem podkreślono szeroki zakres swobody władz regionalnych i lokalnych w odniesieniu do dostosowania usług do potrzeb użytkowników, udzielania zamówień publicznych i organizacji.

30. Uważa, że chociaż rozwój usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym różni się w zależności od państwa członkowskiego, to stanowią one kluczowy element europejskiego modelu społecznego i z tego względu na szczeblu wspólnotowym należy zapewnić stabilne i przejrzyste ramy prawne dla ich rozwoju, przy ścisłym poszanowaniu zasady pomocniczości, a zwłaszcza kompetencji samorządów lokalnych i regionalnych w zakresie określania ich zadań oraz zarządzania nimi i ich finansowania.

31. Stwierdza, że pomimo postulatu Komitetu Regionów⁽³⁾ i Parlamentu Europejskiego⁽⁴⁾, by wniosek legislacyjny Komisji gwarantował rzeczywistą pewność prawną w zakresie świadczenia usług socjalnych interesu ogólnego, propozycje zawarte w komunikacie w sprawie usług interesu ogólnego ograniczają się do szeregu odpowiedzi na „często zadawane pytania”, które są być może przydatne, lecz nie mają wiążącej mocy prawnej.

⁽³⁾ Opinia Komitetu Regionów z dnia 6 grudnia 2006 r. w sprawie komunikatu Komisji „Realizacja wspólnotowego programu lizbońskiego: Usługi socjalne użyteczności publicznej w Unii Europejskiej” COM(2006) 177 wersja ostateczna (CdR 181/2006).

⁽⁴⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z 14 marca 2007 r. w sprawie usług socjalnych użyteczności publicznej w Unii Europejskiej (2006/2134(INI)).

32. Stwierdza, że w dokumencie uzupełniającym Komisja podjęła próbę wprowadzenia wyraźniejszego rozróżnienia pomiędzy usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym a usługami świadczonymi w ogólnym interesie pozagospodarczym. Jednak stwierdzenia Komisji są tak ogólne, że nie zawsze przyczyniają się do dającej pewność prawną odróżnienia takich usług w konkretnych wypadkach.

33. Stwierdza, że nie istnieje żaden jednolity „europejski model społeczny” i dlatego też różnorodność i wielorakość sposobów organizowania usług socjalnych w poszczególnych państwach członkowskich musi zostać poszanowana i uwzględniona. Swoboda państw członkowskich w zakresie ustalania, co uznają one za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, nie powinna zostać ograniczona przez wprowadzenie nowych wiążących aktów prawnych UE czy też dodatkowych procesów koordynacji. Podobnie nowy art. 14 traktatu lizbońskiego nie może być interpretowany w sposób ograniczający kompetencje decyzyjne państw członkowskich.

34. Podkreśla, że należy unikać poszerzenia obowiązku sprawozdawczości i dodatkowych wymogów biurokratycznych i statystycznych.

35. Wskazuje na fakt, że prawo wspólnotowe w zróżnicowany sposób wpływa na krajowe systemy świadczeń socjalnych. W przeszłości można było zaobserwować, że unijne prawo zamówień publicznych, konkurencji i pomocy państwa znacznie ingeruje w kształtowanie gminnych usług interesu ogólnego, nie gwarantując usługodawcom i usługobiorcom rzeczywistej pewności prawnej.

36. W tym kontekście wymienia jako przykład z europejskiego prawa zamówień współpracę międzygminną. Kryje ona wielki potencjał wydajności z korzyścią dla obywateli. Jako instrumenty współpracy administracyjnej nie podlegają one z reguły wymogom prawa zamówień publicznych. Powinny raczej być traktowane jako wewnętrzpaństwowa decyzja organizacyjna nieobjęta prawem zamówień publicznych i respektowane przez Komisję.

37. Podkreśla, że europejskie prawo zamówień publicznych ma duże znaczenie zwłaszcza dla władz regionalnych i lokalnych. Komunikat wyjaśniający dotyczący udzielania zamówień publicznych poniżej wartości progowych wykazuje niestety brak wrażliwości Komisji na interesy władz lokalnych i regionalnych. W przyszłych dyskusjach na ten temat należy

więc znaleźć rozwiązania polityczne gwarantujące pewność prawną na rzecz regionów i gmin.

38. Wzywa Komisję, by niezależnie od wyniku wymienionej procedury rozważyła, czy nie jest możliwe zmniejszenie lub wycofanie wymagań postawionych w komunikacie wyjaśniającym.

Komunikat „Możliwości, dostęp i solidarność: ku nowej wizji społecznej Europy XXI wieku”

KOMITET REGIONÓW

39. Uważa, że rosnące znaczenie europejskiej polityki społecznej znalazło również odzwierciedlenie w postanowieniach traktatu reformującego z Lizbony, gdyż art. 2 traktatu wyznacza nowe cele społeczne UE: „Zwalcza wyłączenie społeczne i dyskryminację oraz wspiera sprawiedliwość i ochronę socjalną, równość kobiet i mężczyzn, solidarność między pokoleniami i ochronę praw dziecka”. Szanse na zbudowanie bardziej społecznej Europy są również zapisane w Karcie praw podstawowych, w obligatoryjnym postanowieniu przekrojowej klauzuli społecznej oraz w Protokole w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym. Traktat stwarza także możliwości zagwarantowania „wzmocnionej współpracy”, którą państwa członkowskie mogą promować i wykorzystywać w dziedzinie społecznej⁽⁵⁾.

40. Podziela opinię Komisji, że w kontekście zmieniających się wyzwań, do dobrobytu w Europie można się przyczynić poprzez zwiększenie możliwości, poprawę dostępu i solidarność. Słusznie wspomina się przy tym o zagadnieniach młodzieży, kariery zawodowej, dłuższego i zdrowszego życia, równouprawnienia płci, aktywnego włączenia i niedyskryminacji, mobilności i pomyślnej integracji, a także o współdziałaniu, kulturze i dialogu.

41. Zgadza się z sądem Komisji, że brak jest odpowiedniej ogólnoeuropejskiej jednolitej koncepcji urzeczywistnienia równości szans odgrywającej centralną rolę w ramach wizji XXI wieku i że w wielu dziedzinach polityki społecznej różnorodność instrumentów politycznych i praktyk oraz heterogeniczność organów wewnętrzpaństwowych stanowią przeszkodę dla harmonizacji. Dlatego też sprzeciwia się pogładowi, że podobne albo takie same wyzwania automatycznie stają się wspólnymi wyzwaniami, prowadzącymi do pojawienia się wspólnej potrzeby działania szczególnie na szczeblu UE.

⁽⁵⁾ Artykuły 6, 5a i 27.

42. Podziela opinię Komisji, że niezbędne innowacyjne rozwiązania w zakresie polityki gospodarczej i społecznej należy znaleźć w pierwszym rzędzie na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym, oraz wskazuje na ważną rolę władz lokalnych i regionalnych oraz partnerów społecznych w tym zakresie.

43. Wskazuje, że Komisja musi działać ściśle w ramach przyznanych jej traktatami uprawnień, które faktycznie ograniczają się do kompetencji w zakresie działań wspierających i uzupełniających wobec działań państw członkowskich.

44. Uznaje wielkie znaczenie kształcenia młodzieży i zdobywania przez nią kwalifikacji jako warunków tworzenia miejsc pracy, integracji społecznej, a więc także powodzenia jednolitego rynku.

45. Zdecydowanie sprzeciwia się przedstawionemu w komunikacie pogładowi Komisji, że istnieje „szkolnictwo europejskie i systemy kształcenia” i podkreśla, że UE zobowiązana jest do ścisłego przestrzegania odpowiedzialności państw

członkowskich za treści nauczania i organizację ich systemów kształcenia.

46. Uznaje, że z zastrzeżeniem poszanowania podziału kompetencji ustanowionego w traktatach, UE może odgrywać istotną rolę w wymianie doświadczeń i sprawdzonych rozwiązań, wspieraniu działań prowadzonych na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym oraz uwrażliwianiu opinii publicznej.

47. W kontekście celów niniejszej opinii, pozytywnie odnosi się do wymiany doświadczeń i przykładów sprawdzonych rozwiązań na szczeblu europejskim przy udziale władz lokalnych i regionalnych.

48. Z uznaniem stwierdza, że wobec występujących w wielu państwach członkowskich problemów wdrażania związanych z podejmowaniem wyzwań Komisja zaproponowała przegląd i dostosowanie istniejących ram prawnych w zakresie równouprawnienia płci i walki z dyskryminacją. Komitet nie zgadza się jednak na poszerzenie zakresu stosowania danych przepisów na dalsze dziedziny.

Bruksela, 12 lutego 2009 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE
